

Arrest

nr. 188 940 van 26 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 27 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 mei 2017.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VERSCHAKELLEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige derde asielaanvraag grotendeels steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk haar vrees voor een gedwongen uithuwelijking en daarnaast problemen met betrekking tot haar zorg voor en toezicht op haar buitenechtelijk neefje S.M.A..

Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 87 429 van 12 september 2012 omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is.

Verzoeksters tweede asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 108 618 van 27 augustus 2013. Verzoekster, die volhardde in de verklaringen afgelegd tijdens haar eerste asielaanvraag, toonde, zo werd door de Raad vastgesteld en geoordeeld, niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Guinee.

Ter ondersteuning van haar huidige derde asielaanvraag legt verzoekster bijkomende verklaringen af - ze verklaart op 13 juli 2015 in België bevallen te zijn van een zoon en een ongehuwde moeder te zijn, en vreest dat haar zoon bij terugkeer naar haar land van herkomst zal worden vermoord door haar familie-, en volgende documenten neer: een akte uit de registers van de burgerlijke stand op naam van S.T.A. uitgereikt door de stad Waregem op 26 juli 2016, een schrijven opgesteld door haar advocate C.N. op 7 november 2016, en een attestation de suivi psychologique de S.A. opgesteld door N.M. op 15 september 2016.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds eerder in het kader van verzoeksters vorige asielaanvragen werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen

elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonde in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij zich in wezen grotendeels beperkt tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Het middel is onontvankelijk waar het betrekking heeft op de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen in het kader van verzoeksters vorige asielaanvragen. Immers, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd.

Verzoekster geeft in haar verzoekschrift aan en te kennen het niet eens te zijn met de beslissing van het Commissariaat-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen in het kader van haar huidige derde asielaanvraag. Ze oppert dat ze “wel degelijk duidelijke bewijzen” kan “voorleggen betreffende de vreselijke daden waartoe haar familie in staat is en de vreselijke beproevingen waaraan vrouwen in haar thuisland worden onderworpen”. Ze wijst er dienaangaande op dat zij “op jonge leeftijd immers het slachtoffer geworden” is “van genitale verminking, zoals expliciet vastgesteld door dr. M.C. van het Universitair Medisch Centrum Sint-Pieter in Brussel (stuk 2).” “Puur uit schaamte heeft verzoekster”, zo poneert ze, “deze omstandigheid niet eerder aangekaart in het kader van haar asielprocedures, doch zij ziet op heden geen andere mogelijkheden dan dit naar voren te brengen”. Verzoekster benadrukt dat “de genitale verminking waaraan zij op jonge leeftijd werd onderworpen toont immers aan waartoe haar sociale en familiale omgeving in staat is”.

De Raad stelt vast en dit wordt in het verzoekschrift ook uitdrukkelijk aangegeven en bevestigd, dat verzoekster thans pas in de beroepsfase bij de Raad in het kader van haar huidige derde asielaanvraag voor het eerst gewag maakt van het feit dat zij besneden werd, zoals blijkt uit het door haar bij haar verzoekschrift gevoegde medisch attest d.d. 22 maart 2016.

De huidige uitleg in het verzoekschrift dat “de problematiek van de genitale verminking werd door verzoekster nog niet eerder aangekaart omwille van de schroom en schaamtegevoelens die dit onderwerp bij haar opwekten” en het argument dat “vanzelfsprekenderwijze is het voor verzoekster bijzonder pijnlijk om over dit onderwerp te communiceren en heeft zij het moeilijk om hierover openlijk te praten”, biedt geen verklaring of rechtvaardiging voor verzoeksters eerdere totale stilzwijgen hieromtrent. Het feit dat verzoekster, zoals ze thans aangeeft, uit schaamte hier eerder manifest over heeft gezwegen, verschoont geenszins de vaststelling dat zij tijdens (de gehele duur van) haar vorige twee asielaanvragen, alsook tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige derde asielaanvraag met geen woord heeft gerept over haar besnijdenis (type 2), laat staan over haar problematiek en vervolging dienaangaande en de vrees die zij op grond hiervan (nog steeds) stelt te koesteren. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland van meet af aan in vertrouwen neemt door zijn/haar relaas volledig uiteen te zetten. In het bijzonder kan van een persoon die beweert te vrezen voor zijn/haar vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij van bij de aanvang alle elementen ter ondersteuning van zijn of haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die (mee) de (directe) aanleiding vormden van of betrekking hebben op zijn/haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van in het begin, daar op hem/haar de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (cf. RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De medewerkingsplicht houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Verzoekster, die nochtans tijdens de procedures in het kader van haar twee vorige asielaanvragen, alsook nogmaals tijdens het gehoor in het kader van onderhavige derde asielaanvraag, meermaals en herhaaldelijk uitdrukkelijk werd gewezen op het belang alle elementen te vermelden en de waarheid te vertellen alsook op de vertrouwelijkheid van de asielprocedure, is hier echter manifest in gebreke gebleven. De vaststelling dat verzoekster thans pas bij haar beroep voor de

Raad in het kader van haar huidige derde asielaanvraag voor het eerst melding maakt van haar besnijdenis en haar beweerde problemen (met haar familiale en nabije sociale omgeving) en vrees voor vervolging dienaangaande, ondergraaft op sterke wijze de ernst en geloofwaardigheid van de vrees die ze dienaangaande verklaart te koesteren.

Het loutere feit dat verzoekster, wanneer dan ook in het verleden, een besnijdenis onderging, toont, in weerwil van haar algemene verzuchtingen hieromtrent, geenszins in se aan dat verzoekster door haar familiale en sociale omgeving in Guinee werd/wordt vervolgd of dat zij in haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Verzoekster verduidelijkt bovendien niet, zoals ook in de verweernota correct wordt opgemerkt, welke vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade zij door haar besnijdenis type II zou lopen.

De Raad benadrukt dat in het kader van verzoeksters vorige asielaanvragen werd vastgesteld dat aan haar asielrelaas, met name de gedwongen uithuwelijking en problematiek betreffende haar zorg voor haar buitenechtelijk neefje, geen geloof kan worden gehecht. Verzoekster maakt(e), zo werd o.a. bij 's Raads arrest nr. 87 429 van 12 september 2012 vastgesteld, de door haar beweerde (conservatieve) houding van en problemen met haar familie niet aannemelijk. De vaststelling dat verzoekster besneden werd, wijzigt hier niets aan en werpt hier geen ander licht op. De vaststelling dat verzoekster hier pas in de beroepsfase voor de Raad in het kader van haar huidige derde asielaanvraag voor het eerst melding van maakt, ondermijnt, zo weze herhaald en dient te worden benadrukt, op ernstige wijze de ernst en geloofwaardigheid van de vrees die ze dienaangaande verklaart te koesteren.

In de verweernota wordt door de commissaris-generaal op goede gronden en correct opgemerkt dat verzoekster op generlei wijze aannemelijk maakt dat of onder welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst dreigt te worden herbesneden. Verzoekster maakt hier in haar verzoekschrift geen gewag van, laat staan dat ze concrete en valabele elementen/indicaties aanhaalt met betrekking tot een dergelijke dreiging van/risico op herbesnijdenis. Uit de bij de verweernota gevoegde informatie (COI Focus "Guinee Les mutilations génitales féminines" d.d. 6 mei 2014) en analyse van Cedoca, de onderzoeksdienst van het Commissariaat-generaal, blijkt overigens dat herbesnijdenis een erg zeldzaam fenomeen is in Guinee.

Betreffende de fysieke gevolgen/problemen die verzoekster ondervindt ingevolge haar besnijdenis, merkt de Raad op dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Het door verzoekster bij het verzoekschrift gevoegde en door haar in de bijgevoegde inventaris als "Kopie van de oproeping van het centraal commissariaat te Kindia d.d. 5 februari 2016" gevoegde document betreft, zoals verzoekster zelf aangeeft, geen origineel, doch slechts een kopie. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Overigens bevat de convocatie niet de minste toelichting omtrent de reden waarom de in het document genaamde I. door/op het politiecommissariaat van Kindia wordt opgeroepen. Het stuk biedt dus geenszins duidelijkheid of uitsluitel met betrekking tot de door verzoekster eerder aangehaalde, doch ongeloofwaardig bevonden problemen.

Aan voorgelegde documenten kan overigens slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat in casu niet het geval is, zoals eerder werd vastgesteld. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Uit het loutere feit dat in de bestreden beslissing naar de weigeringsbeslissingen inzake verzoeksters eerdere asielaanvragen wordt verwezen, kan geen vooringenomenheid worden afgeleid. De commissaris-generaal gaat, om zich een beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt, alle objectieve gegevens na die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt hij rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij eerdere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt dat in het kader van een meervoudige asielaanvraag uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren. Verzoekster brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing

kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, positief dan wel negatief, waardoor zij als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit bieden. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe de ambtenaar van het Commissariaat-generaal in casu bevooroordeeld zou zijn geweest.

Voor zover verzoekster poneert te behoren tot een specifieke sociale groep, in welk verband ze o.a. erop wijst dat zij een alleenstaande moeder is met een buitenechtelijk kind, wijst de Raad erop dat het behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin en verzoekster blijft hier in gebreke. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant.

Betreffende verzoeksters verwijzing naar rechtspraak van de Raad, zoals o.a. het door haar als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde arrest van de Raad, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

Verzoekster voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 4 mei 2017, voert verzoekende partij aan dat zij een aantal nieuwe elementen naar voor gebracht heeft met name, het feit dat zij het slachtoffer is van genitale verminking. Zij verklaart dat dit niet eerder aan bod gekomen is gelet, op de schroom die zij heeft, het feit dat genitale verminking behoort tot haar privé-leven, en zij voornamelijk bezig was met de problemen omtrent haar neefje, de zoon van haar broer. Alle vragen gingen eigenlijk over dat laatste probleem zodat haar eigen problemen op de achtergrond bleven. Verzoekende partij stelt voorts dat de klachten die zij kent omwille van haar genitale verminking bovendien groter zijn geworden na de bevalling van haar zoon. Zij wijst erop dat zij tevens een alleenstaande moeder is. Verzoekende partij wijst tenslotte naar haar medisch rapport (hoofdstuk 2) waaruit blijkt dat zij bovendien het risico loopt op een bijkomende besnijdenis, en dit zoals blijkt uit andere arresten wel degelijk een reden is om verzoekende partij te erkennen als vluchteling.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 4 mei 2017 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers in wezen louter tot het volharden in haar asielrelaas en het hernemen van de middelen van haar verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

De Raad herneemt dat in het kader van de vorige asielaanvragen van verzoekende partij vastgesteld werd dat aan haar asielrelaas, met name de gedwongen uithuwelijking en problematiek betreffende haar zorg voor haar buitenechtelijk neefje, geen geloof kan worden gehecht. Verzoekende partij maakt(e), zo werd o.a. bij 's Raads arrest nr. 87 429 van 12 september 2012 vastgesteld, de door haar beweerde (conservatieve) houding van en problemen met haar familie niet aannemelijk. De vaststelling dat verzoekende partij besneden werd, wijzigt hier niets aan en werpt hier geen ander licht op. De vaststelling dat verzoekende partij hier pas in de beroepsfase voor de Raad in het kader van haar huidige derde asielaanvraag voor het eerst melding van maakt, ondermijnt, zo weze herhaald en dient te worden benadrukt, op ernstige wijze de ernst en geloofwaardigheid van de vrees die ze dienaangaande verklaart te koesteren.

In de verweernota wordt door de commissaris-generaal op goede gronden en correct opgemerkt dat verzoekende partij op generlei wijze aannemelijk maakt dat of onder welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst dreigt te worden herbesneden. Zo verzoekende partij ter terechtzitting verwijst naar haar medisch rapport (hoofdstuk 2) waaruit moet blijken dat zij het risico loopt op een bijkomende besnijdenis, merkt de Raad op dat de arts zich hierbij heeft laten leiden door de verklaringen van verzoekende partij. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. *In casu* wordt niet betwist dat verzoekende partij een besnijdenis type II ondergaan heeft. Dat zij evenwel bij een terugkeer naar haar land van herkomst dreigt te worden herbesneden maakt zij geenszins aannemelijk en ook een arts kan nooit met zekerheid stellen dat dit zo het geval zal zijn. Uit de bij de verweernota gevoegde informatie (COI Focus "*Guinee Les mutilations génitales féminines*" d.d. 6 mei 2014) en analyse van Cedoca, de onderzoeksdienst van het Commissariaat-generaal, blijkt overigens dat herbesnijdenis een erg zeldzaam fenomeen is in Guinee. Waar verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van deze Raad, merkt de Raad op dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

Betreffende de fysieke gevolgen/problemen die verzoekende partij ondervindt ingevolge haar besnijdenis, merkt de Raad op dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Waar verzoekende partij erop wijst dat zij een alleenstaande moeder is, benadrukt de Raad dat in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekende partij door zowel de commissaris-generaal als de Raad het door haar voorgehouden conservatisme van haar familie niet aannemelijk werd geacht en de door haar ingeroepen vrees ten aanzien van haar familie evenzeer ongeloofwaardig werd bevonden. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoekende partij geen concrete elementen bij die aantonen dat zij als alleenstaande moeder bij een terugkeer naar Guinee in een situatie dreigt terecht te komen die kan beschouwd worden als vervolging of een reëel risico op ernstige schade daar zij eerder niet aannemelijk kon maken dat zij werkelijk problemen zou gehad hebben met haar familieleden.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS